

Nogmaals Uruzgan

Er is de afgelopen maanden veel gediscussieerd met argumenten voor en tegen de missie naar Uruzgan. De missie gaat door. Een paarse missie, dus alle krijgsmacht-delen gaan mee. Dat we nu definitief hebben besloten te gaan, wil niet zeggen dat de discussie geheel verstomt. In de huiskamers van het thuisfront van onze militairen zal zonder twijfel nog van gedachten worden gewisseld over alle voors en tegens. Wellicht ook nadat op 13 en 28 februari in totaal vijf Amerikanen in Uruzgan het leven hebben gelaten als gevolg van Improvised Explosive Devices. Het komt helaas nogal eens voor ...

In het Uruzgan-debat kwam zelfs even aan bod dat sommige militairen zich aan de uitzendplicht zouden willen onttrekken en ontslag nemen vanwege het gevaar daar. Die 'scoop' kunnen we grotendeels bestempelen als opgeklapt, oneigenlijk en tendentiekus. Zoals vice-admiraal Jan Willem Kelder van onze Koninklijke Marine in de onlangs verschenen Leidraad Maritiem Optreden (LMO) nog eens duidelijk memoreert: "U kunt en u zult worden uitgezonden".

Dat is duidelijke taal. Als je militair wordt, weet je dat je, inherent aan het militair-zijn, kunt worden uitgezonden. Anders moet je postbode of worstenverkoper bij de Hollandsche Eenheids-prijzen Maatschappij Amsterdam worden. Niks mis mee.

Die LMO is overigens een waardevol boek dat juist buiten Den Helder bijdraagt aan een positieve beeldvorming rond de KM. Het is een must voor op het nachtkastje van de doorgewinterde landmachter die (nog) niet doorheeft dat de marine je wereld vergroot.

Terug naar Uruzgan.

Uitgezonden worden is, in goed Nederlands, 'core-business' van de krijgsmacht. Het is mijn stellige overtuiging dat de landmacht zonder alle uitzenddruk van EUFOR, SFIR, ISAF en al die andere missies nog kleiner zal kunnen worden. Het kloppende hart van de zwaarmacht

– gevechtskracht of crisisbeheersingsvermogen – wordt vertegenwoordigd door de uitvoerende militairen, die met goed materieel, een bruikbaar mandaat en een behoorlijke opleiding en training kunnen worden heengezonden. Gaat heen en veiligheid en vrede vermenigvuldigend.

Zoals het er nu naar uitziet heeft de marine, voor al die uitgezonden militairen, twee Landing Platform Docks ter beschikking: de Harer Majesteits Rotterdam en, vanaf 2007, Johan de Witt. Met onder andere een hotelfaciliteit in Rest & Recuperation (R&R) voor landeenheden die ver van huis en haard met ernstinzet bezig zijn. Op de LPD's is ook gelegenheid voor een korte rustperiode. Die LPD's zijn dus alleen al daarom vreselijk handig voor wereldwijd paars optreden.

Nu is die hotelfunctie voor de duur van een etmaal een luxeartikel, maar kan noodzakelijk zijn na maandenlange inzet. Nu maar hopen dat optreden hoog in het gewelds-spectrum niet zal plaatsvinden in Uruzgan.

“Misschien is het een idee de Rotterdam voor de kust van Pakistan af te meren”

Misschien is het een idee om de Rotterdam tijdens ISAF-III in Uruzgan voor de kust van Pakistan af te meren. Omdat het met de huidige rotatielengte van vier maanden niet mogelijk is om de militairen op verlof naar Nederland te sturen,

zou je gebruik kunnen maken van de faciliteiten van een 'host nation' als Pakistan. Bij een voldoende afgedekte personeelsbezetting van de Normal Framework Operations zou je militairen die door omstandigheden even tot rust moeten komen, op de Rotterdam onderdak kunnen geven. Maar dit is hardop denken van een meevoelende columnist.

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneeskundige Troepen van het Dienstvak Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel.